

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v ústním jednání konaném dne 16. 5. 2017 v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a členů JUDr. Zbyňka Poledny, Mgr. Davida Chaloupky, Mgr. Jaroslava Kocince, JUDr. Gabriely Vilímkové a Mgr. Barbory Kubíkové v právní věci kárného žalobce: **ministr spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, proti kárně obviněnému: **Mgr. J. P., soudní exekutor**, Exekutorský úřad Chomutov, se sídlem Revoluční 48, 430 01 Chomutov, zastoupeného JUDr. Evou Šámalovou, advokátkou se sídlem Velká Hradební 2/484, 400 01 Ústí nad Labem, o návrhu na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudního exekutora ze dne 26. 8. 2016, č. j. MSP-730/2015-OSD-ENA/35,

t a k t o :

I.

Mgr. J. P., soudní exekutor
Exekutorského úřadu Chomutov,
se sídlem Revoluční 48, 430 01 Chomutov

podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů

se zprošťuje

kárné žaloby pro skutky spočívající v tom,

že

1. Jako soudní exekutor pověřený vedením exekuce v příkazech k úhradě nákladů exekuce:
 - a. č. j. 135 EX 20/2015-21 ze dne 12. 3. 2015,
 - b. č. j. 135 EX 5217/14-36 ze dne 16. 7. 2015,

přiznal oprávněnému náhradu nákladů za předexekuční výzvu jako za celý úkon právní služby, i když se jedná o jednoduchou výzvu k plnění, která měla být bonifikována pouze jako půlúkon a zároveň do tarifní hodnoty pro výpočet nákladů právního zastoupení zahrnul i úroky z prodlení a náklady nalézacího řízení jakožto příslušenství pohledávky, čímž neoprávněně navýšil náklady oprávněného na úkor povinného,

2. jako soudní exekutor pověřený vedením exekuce v příkazech k úhradě nákladů exekuce:
 - a. č. j. 135 EX 468/14-41 ze dne 30. 6. 2014,
 - b. č. j. 135 EX 469/14-33 ze dne 9. 6. 2014,

- c. č. j. 135 EX 472/14-22 ze dne 17. 2. 2014,
- d. č. j. 135 EX 573/14-16 ze dne 30. 6. 2014,
- e. č. j. 135 EX 1223/14-41 ze dne 12. 6. 2014,
- f. č. j. 135 EX 1351/14-19 ze dne 30. 6. 2014,
- g. č. j. 135 EX 20/15-21 ze dne 12. 3. 2015 a
- h. č. j. 135 EX 5217/14-36 ze dne 16. 7.2015

přiznal oprávněnému náhradu nákladů za návrh na předvolání povinného k prohlášení o majetku jako úkon právní služby, ačkoli takový náklad oprávněného nelze považovat za účelně vynaložený, čímž neoprávněně navýšil náklady oprávněného na úkor povinného,

3. jako soudní exekutor pověřený vedením exekuce v příkazech k úhradě nákladů exekuce:
- a. č. j. 135 EX 468/14-41 ze dne 30. 6. 2014,
 - b. č. j. 135 EX 469/14-33 ze dne 9. 6. 2014,
 - c. č. j. 135 EX 573/14-16 ze dne 30. 6. 2014,
 - d. č. j. 135 EX 1223/14-41 ze dne 12. 6. 2014,
 - e. č. j. 135 EX 1351/14-19 ze dne 30. 6. 2014,
 - f. č. j. 135 EX 5217/14-36 ze dne 16. 7.2015

přiznal oprávněnému náhradu nákladů za návrh na provedení exekuce prodejem movité věci, ačkoli takový náklad oprávněného nelze považovat za účelně vynaložený, čímž neoprávněně navýšil náklady oprávněného na úkor povinného,

4. jako soudní exekutor pověřený vedením exekuce v příkazech k úhradě nákladů exekuce:
- a. č. j. 135 EX 468/14-41 ze dne 30. 6. 2014,
 - b. č. j. 135 EX 469/14-33 ze dne 9. 6. 2014,
 - c. č. j. 135 EX 472/14-22 ze dne 17. 2. 2014,
 - d. č. j. 135 EX 573/14-16 ze dne 30. 6. 2014,
 - e. č. j. 135 EX 1223/14-41 ze dne 12. 6. 2014,
 - f. č. j. 135 EX 1351/14-19 ze dne 30. 6. 2014,

přiznal oprávněnému náhradu nákladů za sepsání a podání exekučního návrhu jako za dva samostatné úkony právní služby, ačkoli takový náklad oprávněného nelze považovat za účelně vynaložený, čímž neoprávněně navýšil náklady oprávněného na úkor povinného,

neboť tyto skutky **nejsou** kárným proviněním.

II.

Podle § 19 odst. 3 zákona č. 7/2002 Sb. se Mgr. J. P. přiznává náhrada nákladů kárného řízení a to ve výši, která bude určena samostatným rozhodnutím.

O d ů v o d n ě n í

Kárný žalobce ve svém návrhu ze dne 26. 8. 2016, č. j. MSP-730/2015-OSD-ENA/35 spatřoval ve výše uvedených skutcích pochybení kárně obviněného jako soudního exekutora pověřeného výkonem exekuce.

Kárně obviněnému vytkl, že v příkazech k úhradě nákladů exekuce ze dne 12. 3. 2015, č. j. 135 EX 20/2015-21 a ze dne 16. 7. 2015, č. j. 135 EX 5217/14-36 přiznal oprávněnému

pokračování

náhradu nákladů za předexekuční výzvu jako za celý úkon právní služby. Jedná se o úkon, který není výslovně uvedený v ustanovení § 11 odst. 2 písm. e) advokátního tarifu, svou povahou jde o jednoduchou výzvu k plnění, která má být ohodnocena pouze jako půlúkon podle ustanovení § 11 odst. 2 písm. h) advokátního tarifu. Kárně obviněný dále do tarifní hodnoty pro výpočet nákladů zastoupení zahrnul i úroky z prodlení a náklady nalézacího řízení jakožto příslušenství jistiny. V této souvislosti poukázal kárný žalobce na to, že s účinností od 1. 1. 2013 se při určení tarifní hodnoty nepřihlíží k příslušenství (jímž jsou ve smyslu § 513 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník úroky, úroky z prodlení, náklady spojené s jejím uplatněním), ledaže by toto příslušenství bylo požadováno jako samostatný nárok.

Kárný žalobce dále uvedl, že kárně obviněný v příkazech č. j. 135 EX 468/14-41 ze dne 30. 6. 2014, č. j. 135 EX 469/14-33 ze dne 9. 6. 2014, č. j. 135 EX 472/14-22 ze dne 17. 2. 2014, č. j. 135 EX 573/14-16 ze dne 30. 6. 2014, č. j. 135 EX 1223/14-41 ze dne 12. 6. 2014, č. j. 135 EX 1351/14-19 ze dne 30. 6. 2014, č. j. 135 EX 20/15-21 ze dne 12. 3. 2015 a č. j. 135 EX 5217/14-36 ze dne 16. 7. 2015 přiznal oprávněnému náhradu nákladů za návrh na předvolání povinného k prohlášení o majetku jako úkon právní služby. Podle jeho názoru tento úkon nebyl vynaložen účelně. Kárně obviněný je ve smyslu ustanovení § 46 odst. 2 exekučního řádu povinen činit i bez návrhu úkony směřující k provedení exekuce a vést exekuci až do vymožení pohledávky a jejího příslušenství, povinného je oprávněn sám předvolat podle § 50 odst. 2 exekučního řádu.

Kárně obviněnému vytkl taktéž to, že v příkazech č. j. 135 EX 468/14-41 ze dne 30. 6. 2014, č. j. 135 EX 469/14-33 ze dne 9. 6. 2014, č. j. 135 EX 573/14-16 ze dne 30. 6. 2014, č. j. 135 EX 1223/14-41 ze dne 12. 6. 2014, č. j. 135 EX 1351/14-19 ze dne 30. 6. 2014, č. j. 135 EX 5217/14-36 ze dne 16. 7. 2015 přiznal oprávněnému náhradu nákladů za návrh na provedení exekuce prodejem movité věci. Ve všech případech se jedná o automobil, tento údaj je kárně obviněný oprávněn zjistit sám na základě lustrace majetku povinného s vynaložením minimálních nákladů. Podle kárného žalobce se nejedná o účelný postup.

Kárný žalobce pochybení spatřuje i v tom, že kárně obviněný v příkazech č. j. 135 EX 468/14-41 ze dne 30. 6. 2014, č. j. 135 EX 469/14-33 ze dne 9. 6. 2014, č. j. 135 EX 472/14-22 ze dne 17. 2. 2014, č. j. 135 EX 573/14-16 ze dne 30. 6. 2014, č. j. 135 EX 1223/14-41 ze dne 12. 6. 2014, č. j. 135 EX 1351/14-19 ze dne 30. 6. 2014 přiznal oprávněnému náhradu nákladů za sepsání a podání exekučního návrhu jako dva samostatné úkony právní služby. Samotné podání návrhu není podle kárného žalobce úkonem právní služby, jde o úkon, k němuž není třeba žádných specifických znalostí a dovedností a může ho učinit i laik bez zastoupení a s minimálními náklady. I v tomto případě jde tedy neúčelně vynaložený úkon.

Kárný žalobce shrnul, že dané úkony se jeví jako neúčelné či dokonce zbytečné, a že takto dochází k umělému navyšování počtu úkonů, tak aby se odměna advokátů dorovнала výši odměny dosahované za účinnosti vyhlášky č. 484/2000 Sb. Kárně obviněný jako soudní exekutor je natolik erudovanou osobou, aby sám dostatečně zvládl posoudit další postup ve věci a nebyl tak vázán návrhy zástupce oprávněného. Kárný žalobce upozornil také na to, že uvedené úkony podává totožný zástupce oprávněného (ve všech případech jde o totožnou advokátní kancelář) s téměř každým exekučním návrhem, nikoliv v návaznosti na průběh konkrétního řízení. Svou argumentaci kárný žalobce podpořil stanoviskem odboru legislativního Ministerstva spravedlnosti ČR. Podle tohoto stanoviska by do tarifní hodnoty nemělo být započítáno příslušenství, nebyla-li uzavřena dohoda o kapitalizaci příslušenství. Taktéž z tohoto stanoviska vyplývá, že uvedené úkony právní služby nelze podřadit pod úkony podle § 11 advokátního tarifu, neměla by proto za ně advokátovi vůbec náležet mimosmluvní odměna. V úvahu přichází pouze předexekuční výzva, u níž je nutno posoudit její účelnost.

Závažnost pochybení kárně obviněného shledal kárný žalobce v tom, že se jedná o systémové pochybení, na základě kterého se oprávněný obohacoval na úkor povinného. Náklady oprávněného převyšují vymáhanou jistinu, mnohdy i náklady exekučního řízení. V tom došlo i k porušení práva povinného na spravedlivý proces a k ohrožení nezávislosti soudního exekutora. Proti příkazu soudního exekutora k náhradě nákladů existuje jediný opravný prostředek a činnost exekučních soudů je sjednocována jen sporadicky Ústavním soudem. Otázce nákladů exekuce a nákladů oprávněného je proto nutno ze strany dohledových orgánů věnovat pozornost. V této souvislosti kárný žalobce připomněl, že Ústavní soud v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 1881/11 ze dne 16. 1. 2012 označil neopodstatněné navyšování nákladů exekučního řízení za zneužití práva.

Pro případ, že by kárný soud neshledal zmíněné úkony zástupce oprávněných osob neúčelnými, došlo podle kárného žalobce v těchto příkazech alespoň ke špatnému určení tarifní hodnoty pro výpočet odměny a taktéž byla mimosmluvní odměna určena ve výši za celé úkony, nikoliv ve výši jedné poloviny, jak upravuje § 11 odst. 2 advokátního tarifu. Navrhl proto též eventuální výrok o kárném provinění kárně obviněného spočívající v tomto pochybení.

Kárně obviněný s kárnou žalobou nesouhlasil. Podstata kárného provinění má spočívat v tom, jak vyložil a následně aplikoval příslušná ustanovení právního řádu, která nestanovují přímou povinnost soudního exekutora, jak předvídá ustanovení § 116 odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. a) exekučního řádu. V čem měl kárně obviněný porušit čl. 11 a 36 Listiny základních práv a svobod z kárné žaloby podle jeho názoru nijak nevyplývá. Obecné úvahy o porušení těchto ustanovení Listiny základních práv a svobod, které obsahuje návrh, jsou podle kárně obviněného využitelné i z pozice oprávněného, pokud by mu náhrada nákladů nebyla přiznána.

Kárně obviněný dále shrnul, že byl opakovaně podroben dohledové činnosti na různých úrovních a v zásadě u něj nebylo shledáno žádné pochybení, za něž je kárně stíhán. V této souvislosti poukázal na to, že kárný žalobce u něj vykonal dohled pod sp. zn. MSP-294/2015-OSD-ENA a stížnost byla shledána nedůvodnou. O tom kárný žalobce přípisem ze dne 28. 4. 2015 informoval stěžovatele (iniciátora dohledu) s tím, že soudní exekutor výši jednotlivých přiznaných položek dohledovému orgánu odůvodnil. V přípisu z téhož dne kárný žalobce kárně obviněného informoval, že sice pro rozpor s ustanovením § 8 odst. 1 advokátního tarifu nesdílí jeho názor na to, že tarifní hodnota pro výpočet nákladů právního zastoupení v exekuci je tvořena nejen jistinou dluhu, ale též náklady nalézacího řízení, avšak s ohledem na to, že tento právní názor zastávají i krajské soudy, přistoupil pouze k vyslovení nesouhlasu s tímto názorem. K dalším okolnostem pro určení výše nákladů (vymezení konkrétních úkonů právní služby, bonifikace a účelnost) neměl kárný žalobce žádných námitek. Tento závěr však přehodnotil v rámci kontroly ze dne 19. 10. 2015, na jejímž základě je podána kárná žaloba. I z jejího průběhu přitom nevyplývalo, že by mělo být na jednání kárně obviněného nahlíženo jako na kárné provinění. V protokolu ze dne 8. 1. 2016 sice kárný žalobce pochybení konstatoval, avšak neshledal v něm kárné provinění. V souvislosti s podanými námitkami kárně obviněného ze dne 28. 1. 2016 proti protokolu byl tento závěr nakonec vypuštěn. V přípisu ze dne 31. 3. 2016, č. j. MSP-294/2015-OSD-ENA/9 však kárný žalobce názor kárně obviněného považuje již za excesivní.

Kárně obviněný poukázal také na to, že sám kárný žalobce v protokolu nejprve uvedl, že není oprávněn závazným způsobem vykládat jednotlivá ustanovení zákona či vydávat výkladová stanoviska, avšak v kárném návrhu stanovisku odboru legislativního Ministerstva spravedlnosti přikládá povahu důkazu. V samotném obsahu stanoviska je poté rozebráno

pokračování

kontroverzní rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2004, sp. zn. 35 Odo 101/2002 a rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 18. 6. 2008, sp. zn. 29 Odo 1032/2006, které na věc nedopadá. Kárný žalobce sice upozornil, že jedním z důvodů kárné žaloby má být stížnost F. S., ta však byla doručena kárnému žalobci dne 18. 2. 2016 a týkala se příkazu k úhradě nákladů exekuce vydaného dne 16. 7. 2015, tj. cca čtvrt roku před kontrolou provedenou kárným žalobcem dne 19. 10. 2015.

Kárně obviněný dále uvedl, že jednání obdobné, jež je mu vytýkáno jako kárné provinění v bodu 1. a v bodu 2. a 5. kárné žaloby, bylo předmětem dohledu u jiného soudního exekutora pod sp. zn. MSP-676/2015-OSD-ENA. V této věci kárný žalobce v přípisu pro stěžovatele ze dne 23. 9. 2015 (poté, co zrekapituloval výši přiznaných nákladů řízení) uzavřel, že v postupu soudního exekutora nebylo shledáno pochybení. V souhrnu poté kárně obviněný uvedl, že z hlediska formálního se o skutcích kárný žalobce dozvěděl dne 19. 10. 2015, poslední úkon učinil 31. 3. 2016. V materiální rovině se o právním názoru dozvěděl nejpozději dne 22. 4. 2015, sepis kárné žaloby je datován 26. 8. 2016. Kárný žalobce tedy se sepisem návrhu vyčkával dlouhou dobu a takový postup nemůže naplnit účel kárného řízení.

Dále kárně obviněný poukázal na to, že obdobné jednání u něj bylo předmětem dohledu předsedy Okresního soudu v Chomutově s tím, že v postupu soudního exekutora (kontrolovány byly mj. příkazy k úhradě nákladů exekuce ze dne 30. 6. 2014, č. j. 135 4934/13-24, č. j. 135 6449/13-16, č. j. 135 2615/14-10, č. j. 135 7521/13-13) nebyly zjištěny žádné nedostatky a kontrola byla shledána bez závad. V roce 2016 provedl předseda Okresního soudu v Chomutově další dohled, v němž kárně obviněný k problematice účelnosti argumentoval rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2013, č. j. 14 Kse 5/2012-248. Dohledový orgán toto vysvětlení akceptoval. Další dohled nad obdobným jednáním byl vykonán u kárně obviněného Exekutorskou komorou dne 18. 11. 2013 (mj. příkazy ze dne 11. 9. 2013, č. j. 135 3740/13-21, ze dne 25. 10. 2013, č. j. 135 5985/13-21, ze dne 21. 10. 2013, č. j. 135 3029/13-25, ze dne 11. 10. 2013, č. j. 135 4826/13-32) a ani tehdy nebylo shledáno pochybení kárně obviněného. Taktéž uvedl, že rámci výkonu dohledu České advokátní komory nad činností advokáta v rámci exekučního řízení pod číslem stížnosti 1269/2015/M/Mak byl v obdobné věci advokátem předložen exekuční příkaz, u něhož dohledový orgán konstatoval, že soudním exekutorem určená odměna zcela koresponduje s příslušnými ustanoveními advokátního tarifu.

Kárně obviněný dále namítl, že ke sjednocování judikatury je povolán Nejvyšší soud podle ustanovení § 14 odst. 3 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, přísedících a státní správě soudů, to proto není účelem kárného řízení. Jeho cílem je posoudit, zda skutky, které jsou kárně obviněnému kladeny za vinu, se staly a zda jsou případně kárným proviněním. Požadavek kárného žalobce na vydání rozhodnutí se silou precedenčního charakteru, které hodlá uplatnit v jiných dohledových věcech vůči jiným soudním exekutorům, je v rozporu s článkem 1 Listiny základních práv a svobod a s článkem č. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť kárně stíhán je pouze kárně obviněný za účelem, který stojí mimo mantinely kárného procesu. Kárně obviněný nesouhlasí ani s tím, že zvýšenou pozornost je nezbytné věnovat příkazu k úhradě nákladů exekuce pouze proto, že je proti němu přípustný pouze jeden opravný prostředek. Podotkl, že proti exekučnímu příkazu a např. proti dražební vyhlášce není přípustný vůbec žádný opravný prostředek a i jinak je názoru, že právní úprava ochrany povinného je obecně dostatečná.

Kárně obviněný poté upozornil, že je mu vytýkán právní názor, na který nepaduje v odborné veřejnosti jednotný pohled. V této souvislosti poukázal na několik rozhodnutí kárného soudu (ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. 14 Kse 2/2015, ze dne 2. 12. 2013, sp. zn. 15 Kse 14/2102)

z nichž vyplývá, že kárný soud v zastávání právního názoru, který nebyl excesivní, opakovaně neshledal kárné provinění. Dále poukázal na to, že kárný soud též v rozhodnutí ze dne 14. 2. 2011, č. j. 14 Kse 6/2010 - 181 zdůraznil, že eventuální věcná nesprávnost příkazu k úhradě nákladů exekuce má být řešena pouze procesními prostředky danými exekučním či občanským soudním řádem, nikoliv v kárném řízení.

K vytykaným pochybením poté uvedl řadu konkrétních argumentů, na jejichž základě obhajoval svůj postup při přiznávání nákladů řízení. V zásadě má tedy za to, že zástupce všechny tyto úkony právní služby vykonal účelně, proto také oprávněným osobám přiznal jejich náhradu. Kárně obviněný se ve vyjádření zabýval také výší ohodnocení jednotlivých úkonů právní služby. Uvedl, že v ustanovení § 11 odst. 2 písm. e) advokátního tarifu jsou vyjmenované úkony právní služby, jež mají být ohodnoceny polovinou mimosmluvní sazby. Ostatní úkony právní služby mají být podle jeho názoru ohodnoceny v plné výši. V této souvislosti podotkl, že taktéž obecné soudy na jeho postup nahlížejí totožně, neboť např. Okresní soud v Příbrami v rozhodnutí v námitkovém řízení ze dne 11. 6. 2014, č. j. 23 EXE 121/2013-33 tyto úkony přiznal, obdobně Okresní soud v Náchodě v rozhodnutí ze dne 13. 4. 2015 a Obvodní soud pro Prahu 3 v rozhodnutí ze dne 31. 8. 2016.

Kárný soud při ústním jednání dne 16. 5. 2017 provedl důkazy výslechem kárně obviněného a dále listinami: příkazy k úhradě nákladů exekuce ze dne 30. 6. 2014, č. j. 135 EX 468/14-41, ze dne 9. 6. 2014, č. j. 135 EX 469/14-33, ze dne 30. 6. 2014, č. j. 135 EX 573/14-16, ze dne 17. 2. 2014, č. j. 135 EX 472/14-22, ze dne 12. 6. 2014, č. j. 135 EX 1223/14-41, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 135 EX 20/15-21, ze dne 30. 6. 2014, č. j. 135 EX 1351/14-19, ze dne 16. 7. 2015 č. j. 135 EX 5217/14-36. Dále provedl důkazy listinou protokolem kárného žalobce ze dne 8. 1. 2016 o kontrole Exekutorského úřadu v Chomutově, listiny ze spisu o stížnosti pana R. S. na exekuci vedené kárně obviněným pod sp. zn. 135 EX 2139/14, přípisem o výsledku šetření Ministerstva spravedlnosti ze dne 28. 4. 2015 a přípisem o výsledku šetření Ministerstva spravedlnosti ze dne 31. 3. 2016, doplňkem opraveného protokolu z kontroly ze dne 31. 3. 2016, protokolem o kontrole Exekutorského úřadu, provedené Okresním soudem v Chomutově ve dnech 5. – 7. 10. 2015, protokolem o kontrole Exekutorského úřadu, provedené Okresním soudem v Chomutově ve dnech 11. - 17. 10. 2016. Kárný soud také provedl důkaz usnesením Okresního soudu v Příbrami č. j. 23 EXE 1212/2013-33, usnesením Okresního soudu ve Frýdku Místku, bez č. j., usnesením Obvodního soudu pro Prahu 3, bez č. j. a usnesením Okresního soudu v Náchodě, bez č. j. a usnesení Okresního soudu v Liberci č. j. 74 EXE 6555/2014-24.

Z dokazování kárný soud zjistil následující relevantní skutkový stav. Kárně obviněný jednotlivými příkazy rozhodoval o nákladech řízení vedených k vymození tzv. bagatelních částek (nejvíce ve výši 3888 Kč ve věci vedené pod sp. zn. 135 EX 5217/14-36). Úkony v zastoupení oprávněného prováděl ve všech věcech advokát Mgr. Jan Ševčík. V jednotlivých příkazech k úhradě nákladů exekuce přiznal oprávněnému náhradu nákladů za úkony právní služby spočívající v sepsání tzv. předexekuční výzvy (příkazy sp. zn. 135 EX 20/2015, 135 EX 5217/14), návrhu na mobiliární exekuci (sp. zn. 135 EX 468/14, sp. zn. 135 EX 469/14, sp. zn. 135 EX 573/14, sp. zn. 135 EX 1223/14, sp. zn. 135 EX 1351/14, sp. zn. 135 EX 5217/14), za sepsání a podání exekučního návrhu jako za dva samostatné úkony právní služby (sp. zn. 135 EX 468/14, sp. zn. 135 EX 469/14, sp. zn. 135 EX 472/14, sp. zn. 135 EX 573/14, sp. zn. 135 EX 1223/14, sp. zn. 135 EX 1351/14, sp. zn. 135 EX 20/15, sp. zn. 135 EX 5217/14), za návrh na předvolání povinného k prohlášení o majetku (příkazy sp. zn. 135 EX 468/14, sp. zn. 135 EX 469/14, sp. zn. 135 EX 472/14, sp. zn. 135 EX 573/14, sp. zn. 135 EX 1223/14, 135 EX 1351/14, sp. zn. 135 EX 20/15, sp. zn. 135 EX 5217/14). Ani v jednom z exekučních řízení nebyl povinný přes učiněné návrhy předvolán k prohlášení

pokračování

o majetku a nebyla provedena exekuce ze strany oprávněného prodejcem movité věci - označeným automobilem. Samotné exekuce byly většinou provedeny srážkami ze mzdy, příp. příkázáním pohledávky. Kárný žalobce provedl u kárně obviněného dohledovou kontrolu dne 19. 10. 2015. V protokolu o kontrole ze dne 8. 1. 2016 ve znění dodatku ze dne 31. 3. 2016 konstatuje pochybení kárně obviněného, které spočívá v nesprávně určené výši nákladů řízení za právní služby a nesprávně určená výše tarifní hodnoty za tyto úkony právní služby. Dohled u kárně obviněného provedl taktéž předseda Okresního soudu v Chomutově ve dnech 5. - 7. 10. 2015 a dne 17. 10. 2016. Tento kontrolující orgán postup kárně obviněného obecně neshledal rozporným, při těchto kontrolách nebyla zjištěna žádná pochybení kárně obviněného. V rámci kontroly u kárně obviněného, kterou provedl předseda okresního soudu ve dnech 11. - 17. 10. 2016, se kárně obviněný dokonce vyjádřil ke své praxi určování nákladů exekučního řízení, kontrolující orgán vyjádření akceptoval a neshledal důvod pro kárné opatření. Zastávanou praxi kárně obviněného při určování výše nákladů za exekuční řízení potvrdily obecné soudy v řízení o podaných námitkách (Okresní soud ve Frýdku-Místku, v Příbrami, Náchodě a Obvodní soud pro Prahu 3). Jiný názor oproti tomu zaujal Okresní soud v Liberci v usnesení ze dne 30. 11. 2015, č. j. 74 EXE 6555/2014-24, který k námitkám oprávněného snížil náklady exekučního řízení oproti původní výši 7018 Kč na výsledných 484 Kč.

Zjištěný skutkový stav ve věci sporný nebyl, Nejvyšší správní soud jako soud kárný má proto za prokazané, že skutky se staly tak, jak byly kárně obviněnému kladeny za vinu. Podstatou věci je tedy toliko rozdílný právní názor kárného žalobce a kárně obviněného na účelnost přiznaných úkonů zástupce oprávněného, případně též na tarifní hodnotu těchto úkonů.

Nejvyšší správní soud jako soud kárný při posouzení této otázky vycházel z tezí, které sám formuloval při posouzení obdobných skutků jiných kárně obviněných. Kárný soud již dříve vyslovil, že „*kárnou odpovědnost exekutora nelze dovozovat ze skutečnosti, že tento zastává právní názor odlišný od právního názoru kárného žalobce (...)*“ (viz rozhodnutí ze dne 19. 5. 2011, č. j. 15 Kse 6/2010 – 54). Zejména ve svém rozhodnutí ze dne 19. 11. 2013, č. j. 14 Kse 5/2012 – 248 pak vyložil, že příkaz k úhradě nákladů exekuce je zvláštní typ rozhodnutí, kterým soudní exekutor určuje výši a jednotlivé složky nákladů exekuce, které je povinný spolu s náklady oprávněného povinen uhradit. Jedná se tedy o úkon, který spadá pod rozhodovací činnost exekutora a je považován za úkon soudu. Z uvedeného tedy vyplývá, že kárný žalobce výtkami proti tomuto rozhodnutí nečiní výtky vůči postupům či vůči průtahům soudního exekutora při výkonu jeho činnosti. Výtky, které kárný žalobce vznáší v kárné žalobě, se vztahují výlučně k rozhodovací činnosti kárně obviněného.

Kárný soud k tomu ve výše citovaném rozhodnutí vyslovil, že nezákonnost či eventuální nepřezkoumatelnost příkazu k úhradě nákladů exekuce a priori není kárným proviněním, neboť tyto vady rozhodnutí by měly být řešeny prostředky, které k tomu právní řád skýtá. Kárný soud v této souvislosti zdůrazňuje, že proti příkazu o náhradě nákladů řízení jsou přípustné opravné prostředky k exekučním soudům podle ustanovení § 88 odst. 3 exekučního řádu. Jejich judikatura by poté měla být sjednocována soudy vyšších stupňů a to konkrétně Nejvyšším soudem.

Jinak je však třeba nahlížet na situaci, pokud by při rozhodování soudního exekutora šlo o extrémní vybočení ze zákonem stanoveného postupu, pod něž lze podřadit porušení zřejmého a nesporného ustanovení zákona, případně jeho interpretaci naprosto extrémním a nepřijatelným způsobem (viz rozhodnutí ze dne 14. 2. 2011, č. j. 14 Kse 6/2010 – 181, dále rozhodnutí ze dne 31. 7. 2012, č. j. 14 Kse 10/2011 - 132).

Dokazováním bylo zjištěno, že v projednávané věci byl zastáván právní názor a postup kárně obviněného opakovaně podroben přezkoumání exekučních soudů v rámci opravných prostředků, popř. ve formě dohledu, který u něj provedly oprávněné kontrolní orgány. Především dohledové orgány výtky vůči postupu kárně obviněného nevzesly vůbec, s výjimkou dohledu, který provedl kárný žalobce dne 15. 10. 2015 a na jehož základě později podal kárný návrh. Taktéž obecné soudy postup kárně obviněného vadným neshledaly a nijak jej nekorigovaly. V této souvislosti je výjimkou pouze usnesení Okresního soudu v Liberci, v němž exekuční soud představil odlišný náhled na tuto problematiku. Je tedy zřejmé, že v této otázce je nejednotná judikatura samotných exekučních soudů a neustálený a nejednotný byl i názor kontrolních orgánů a samotného kárného žalobce, který přes dřívější poznatky z předchozích dohledů uvedené jednání kárně obviněného napadl kárnou žalobou až v roce 2016.

Jakkoliv tedy nyní vznesl kárný žalobce námitky vůči účelnosti jednotlivých úkonů či proti stanovení výše jejich tarifní hodnoty a ač kárný soud, pokud by k tomu byl primárně příslušný, by mohl být výkladům předestřeným kárným žalobcem nakloněn, za uvedeného stavu, kdy především v soustavě obecných soudů není názor na tuto problematiku jednotný a kdy rozdílný přístup praktikovaly samotné kontrolní orgány včetně kárného žalobce, neshledal kárný soud postup kárně obviněného excesivním. Kárný senát proto dospěl k závěru, že kárně obviněný z mezí daných mu právními předpisy nevybočil a nedopustil se ani extrémní či nepřijatelné interpretace příslušných právních norem.

Z uvedených důvodů kárný soud ve skutečích, jež jsou kárně obviněnému kladeny za vinu, kárné provinění neshledal. Kárně obviněného proto podle ustanovení § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb. kárné žaloby zprostil.

Podle ustanovení § 19 odst. 3 zákona č. 7/2002 Sb. platí, že jestliže senát kárně obviněného zprostil kárné žaloby, má kárně obviněný nárok vůči státu na náhradu nákladů účelně vynaložených v souvislosti s kárným řízením. Vzhledem k tomu, že k této skutečnosti je nezbytné provedení dalšího šetření (vyčíslení nákladů kárně obviněným) rozhodne o těchto nákladech kárný soud samostatným rozhodnutím (srov. ustanovení § 19 odst. 3 *in fine* zákona č. 7/2002 Sb.)

P o u č e n í: Proti tomu rozhodnutí **n e n í** odvolání přípustné (§ 21 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů).

V Brně dne 16. května 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda kárného senátu
ve věcech soudních exekutorů